

ਅਪੀਲੀ ਅਪਰਾਧੀ

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ . ਜੇ.ਜੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ.

ਰਾਜ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਗੰਡਾ ਰਾਮ,-ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1962 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 416।

ਪਬਲਿਕ ਗੈਬਲਿੰਗ ਐਕਟ (1929 ਦਾ I ਅਤੇ 1960 ਦਾ IX) ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਜਨਤਕ ਜੂਆ ਐਕਟ (1867 ਦਾ V) 1 ਅਤੇ 13-"ਗੇਮਿੰਗ"-ਕੀ ਦੜਾ ਜਾਂ ਦੜਾ-ਸੱਟਾ ਨਾਮਕ ਨੰਬਰਾਂ 'ਤੇ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਬਲਿਕ ਗੈਬਲਿੰਗ ਐਕਟ, 1867 ਵਿੱਚ, 'ਗੇਮਿੰਗ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 1929 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 1 ਵਿੱਚ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਇੱਕ ਸੰਮਲਿਤ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਜਾਂ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਅੰਕੜੇ ਜਾਂ ਸੰਖਿਆਵਾਂ ਜਾਂ ਮਿਤੀਆਂ ਦਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। 1960 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 9 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਹੁਣ 'ਗੇਮਿੰਗ', 'ਕਿਸੇ ਅੰਕੜੇ ਜਾਂ ਨੰਬਰਾਂ ਜਾਂ ਮਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਸੱਟਾ ਲਗਾਉਣਾ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ' ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਸੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 4 ਦੁਆਰਾ, ਧਾਰਾ 13-ਏ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਵਧੀ ਹੋਈ ਸਜ਼ਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਜਨਤਕ ਗਲੀ, ਸਥਾਨ ਜਾਂ ਚੌਕ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗੇਮਿੰਗ ਕਰਦੇ ਪਾਏ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਐਕਟ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਅੰਕੜਿਆਂ ਜਾਂ ਨੰਬਰਾਂ ਜਾਂ ਮਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਗੇਮਿੰਗ ਲਈ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਦੜਾ ਜਾਂ ਦੜਾ - ਸੱਟਾ ਨਾਮਕ ਨੰਬਰਾਂ 'ਤੇ ਸੱਟਾ ਲਗਾਉਣਾ ਗੇਮਿੰਗ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਿਅਕਤੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ।

ਦੜਾ ਜਾਂ ਦੜਾ-ਸੱਟਾ ਨਾਮਕ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ। ਤਰਸੇਮ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (1), 1960 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਸੇਧ ਐਕਟ IX ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਧੀਆ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸ੍ਰੀ ਆਈ.ਡੀ. ਪਵਾਰ, ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਅੰਬਾਲਾ, ਮਿਤੀ 5 ਜਨਵਰੀ, 1962 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਰਾਜ ਦੀ ਅਪੀਲ, ਸ੍ਰੀ ਐਮ.ਪੀ. ਮਿੱਤਰਾ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਰੂਪੜ, ਮਿਤੀ 12 ਜੂਨ, 1961 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਕੇ.ਐਲ. ਜੱਗਾ, ਸਹਾਇਕ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਲਈ ਵੀ.ਪੀ. ਪਰਾਸ਼ਰ, ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਨਿਰਣਾ

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ.-ਇਹ ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ 5 ਜਨਵਰੀ, 1962 ਨੂੰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅੰਬਾਲਾ ਦੇ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੇ ਅਪੀਲੀ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ, ਜਨਤਕ ਜੂਏ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਜੁਰਮ ਦੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਅਪੀਲ ਹੈ। ਐਕਟ, 1867 (1867 ਦਾ ਐਕਟ 5), ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1929 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਪਬਲਿਕ ਗੈਬਲਿੰਗ ਐਕਟ (1929 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 1) ਅਤੇ 1960 (1960 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 9) ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਜੁਰਮ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। 12 ਜੂਨ, 1961 ਨੂੰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ, ਵਿਦਵਾਨ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਦੜਾ ਜੂਏਬਾਜ਼ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਰੁਪਏ ਦੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਬਹੁਤ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਮਕਸਦ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

4 ਅਪ੍ਰੈਲ 1961 ਨੂੰ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਸ. ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 1, ਕੁਝ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰੂਪੜ ਵਿਖੇ ਗਸ਼ਤ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਗੁਪਤ ਸੂਚਨਾ ਮਿਲੀ ਕਿ ਗੰਡਾ ਰਾਮ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੜਾ ਲਈ ਸੱਟਾ ਜਾਂ ਸੱਟਾ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਦੜਾ-ਸੱਟਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਟੈਲੀਫੋਨ ਐਕਸਚੇਂਜ ਦੇ ਨੇੜੇ

ਜਨਤਕ ਸੜਕ 'ਤੇ ਜੁਆ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਹੈ। -, ਜਿਸ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਉਹ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੇ ਛਾਪੇਮਾਰੀ ਪਾਰਟੀ ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਰਾਖਾ ਸਿੰਘ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 2, ਲੰਬੜਦਾਰ ਬਦਨ ਸਿੰਘ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 3, ਅਤੇ ਲੰਬੜਦਾਰ ਉਜਾਗਰ ਸਿੰਘ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 4 ਵਿੱਚ ਰਾਖਾ ਸਿੰਘ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 2 ਬੋਗਸ ਦਾਰਾ ਜੁਆਰੀ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ ਗਈ ਤਾਂ ਉਸ 'ਤੇ ਪੈਸੇ ਜਾਂ ਕਾਗਜ਼ ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ-'ਕੇ.ਐੱਸ.'- ਦੇ ਅਖੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਨੰਬਰ ਪੀ/78 686910 ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਰੁਪਏ ਦਾ ਕਰੰਸੀ ਨੋਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਨਾਲ 28 ਅਤੇ 40 ਨੰਬਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ 'ਤੇ ਦੋ ਆਨੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੱਟਾ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਬਣਾਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਛਾਪੇਮਾਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪਾਰਟੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਫੜਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗੀ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਨੰਬਰ 28 ਅਤੇ 40 'ਤੇ ਦੋ-ਦੋ ਆਨੇ ਦੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਦੋ ਦਾਅ ਜਾਂ ਦਾਅ ਲਗਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰੁਪਏ ਦਾ ਕਰੰਸੀ ਨੋਟ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਕਰੰਸੀ ਨੋਟ ਅਤੇ ਚਾਰ ਆਨੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖ ਲਏ, ਬਾਰਾਂ ਆਨੇ ਦੇ ਬਦਲੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਰਾਖਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਪਰਚੀ ਪੀ.2, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 2 ਐਂਟਰੀਆਂ 40/-/2/- ਅਤੇ 28/-/2/-, ਮਿਤੀ 4 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1961' ਦੇ ਨਾਲ, ਇਸ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਦਸਤਖਤ ਹਨ। ਰਾਖਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸੱਟਾ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 2 ਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਅਤੇ ਗਵਾਹ ਜਵਾਬਦੇਹ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲੈਣ 'ਤੇ ਉਸ ਕੋਲੋਂ 1000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਬਰਾਮਦ ਹੋਈ। 1-10-0 ਸਮੇਤ ਇੱਕ ਰੁਪਏ ਦਾ ਕਰੰਸੀ ਨੋਟ ਨੰਬਰ ਪੀ/78 686910, ਪੀ. 1, ਅਤੇ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ, ਪੀ. 4, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਨੰਬਰ ਨੋਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸੱਟਾ ਜਾਂ ਦਾਅ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਰੇਕ ਨੰਬਰ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਰਕਮ, 11/-/1/-, 12/-/2/- 13/-/21- 14/-/1/- 16/-/2/- 18/-/2/- , 21/-/3/-, 44/-/4-, 21/-/3/-, 24/-/2-, 28/-/2/-, 40/-/2/-।' ਪਹਿਲਾ ਅੰਕੜਾ ਦਾਅ ਦੀ ਸੰਖਿਆ ਜਾਂ ਸੰਖਿਆ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸੱਟਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਅੰਕੜਾ ਦਾਅ ਜਾਂ ਸੱਟੇ 'ਤੇ ਲਗਾਈ ਗਈ ਰਕਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਪੈਨਸਿਲ ਵੀ ਬਰਾਮਦ ਹੋਈ। ਮੰਗ ਪੱਤਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ.ਸੀ. ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੇ ਰਜਿ. ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਜਨਤਕ ਜੁਏ ਐਕਟ 1867, ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਮੌਕੇ ਲੰਬੜਦਾਰ ਉਜਾਗਰ ਸਿੰਘ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 4 ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਲਈ ਟੈਂਡਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਰਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ

ਉਪਰੋਕਤ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤੱਥ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਿਆਨ ਕੀਤੇ ਤਰੀਕੇ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘਟਨਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਖਦਸ਼ੇ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਖਿਲਾਫ ਝੂਠਾ ਕੇਸ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਥਾਣੇ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਝੂਠਾ ਫਸਾਇਆ ਗਿਆ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲਾਲ ਚੰਦ ਮਲਹੋਤਰਾ ਡੀ.ਡਬਲਯੂ. 2 ਹੁਣ ਤੱਕ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਸ਼ੰਕਾ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤੇ ਲੇਖਾਂ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ, ਰਾਮ ਪਰਸਾਦ, ਡੀ.ਡਬਲਯੂ. 1 ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ 4 ਅਪ੍ਰੈਲ 1961 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 5.00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਉਹ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਰਫ ਖਰੀਦੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਸੀ ਤਾਂ ਪੁਲਿਸ ਦਾ ਇੱਕ ਹੈਂਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੂੰ ਥਾਣੇ ਲੈ ਗਿਆ। ਉਸ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਭਬਦੇਨ ਵੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 6.00 ਜਾਂ 6.30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਗਵਾਹ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਸਲ ਸਮਾਂ, ਇਸ ਲਈ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਫਿੱਟ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 342 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਹ ਗਵਾਹ ਉਸਦੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਦੁਕਾਨ ਤੋਂ ਥਾਣੇ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਦੱਸ ਕੇ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਸੀ।

ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸਰਕਾਰੀ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦਾਰਾ ਜੁਏ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਾਅ ਜਾਂ ਸੱਟਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਜੁਆ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਰਾਖਾ ਸਿੰਘ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 2 ਤੋਂ ਅਜਿਹਾ

ਸੱਟਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਦੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਜੱਜ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰਾਖਾ ਸਿੰਘ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 2 ਅਤੇ ਬਦਨ ਸਿੰਘ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 3 ਸਟਾਕ ਪੁਲਿਸ ਗਵਾਹ ਹਨ, ਤਰਸੇਮ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (1) ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਵਾਬੀ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦੇ ਜਾਅਲੀ ਜੁਏਬਾਜ਼ ਜਾਂ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਜੁਏਬਾਜ਼ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨੰਬਰਾਂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੱਖਰੀਆਂ ਰਕਮਾਂ ਦਾਅ 'ਤੇ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਇਕ ਰੁਪਏ ਦਾ ਕਰੰਸੀ ਨੋਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੰਬਰਾਂ 'ਤੇ ਉਹੀ ਰਕਮਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰੁਪਏ ਦੇ ਕਰੰਸੀ ਨੋਟ ਨਾਲ ਰਕਮਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਾਗਜ਼ ਦੀ ਪਰਚੀ 'ਤੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਦੀ ਐਂਟਰੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜਾਅਲੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸੰਕੇਤ 'ਤੇ ਜੁਏਬਾਜ਼, ਛਾਪਾਮਾਰੀ ਪਾਰਟੀ ਨੇ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲੈਣ 'ਤੇ ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਇਕ ਰੁਪਏ ਦਾ ਕਰੰਸੀ ਨੋਟ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਜਾਅਲੀ ਜੁਏਬਾਜ਼ ਕੋਲੋਂ ਲਿਆ ਸੀ, ਇਕ ਪੈਨਸਿਲ ਅਤੇ ਇਕ ਕਾਗਜ਼ ਦੀ ਪਰਚੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਜੁਏ ਦੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਇੰਦਰਾਜ ਦਰਜ ਸਨ। ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਨਕਦ ਰਕਮ। ਇਹਨਾਂ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ "ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਤਿਆਰੀ ਸੀ ਜੋ ਦੇਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਚਿੱਟ 'ਤੇ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਨਾਲ ਕਥਿਤ ਦਾਅ ਨੂੰ ਜੂਆ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਬਲਿਕ ਗੈਂਬਲਿੰਗ ਐਕਟ। ਨਾ ਹੀ ਧੋਖਾਧੜੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਗੈਰ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਉਸ ਕੇਸ ਦੇ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਹਨ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਰੰਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਰਾਖਾ ਸਿੰਘ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 2 ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਹ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਲਈ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਗਵਾਹ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਦਨ ਸਿੰਘ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 3 ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ "ਮੈਂ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ", ਪਰ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਦੀ ਕੋਈ ਖਾਸ ਉਦਾਹਰਣ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਲਈ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਪੁਲਿਸ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਸੱਚਾ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਹ ਸਟਾਕ ਪੁਲਿਸ ਦਾ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੇ ਬਿਆਨ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗਵਾਹ ਇੱਕ ਸਟਾਕ ਪੁਲਿਸ ਗਵਾਹ ਹੈ: ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਉੱਤਮ ਨੇ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੁਰੱਖਿਆ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਥਾਣੇ ਵਿਚ ਲੰਬਿਤ ਸੀ ਪਰ ਗਵਾਹ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਰਖਾਸਤ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਦਰਖਾਸਤ ਅਸਲ ਵਿਚ ਗਵਾਹ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੰਬਿਤ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਮੱਛੀ ਫੜਨ ਵਾਲਾ ਸਵਾਲ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਅਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਤਰਸੇਮ ਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਇਹ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਵਧੇਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੇਸ ਹੈ। ਰਾਜ

ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਾ ਕੋਈ ਠੇਸ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। 1, ਰਾਖਾ ਸਿੰਘ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 2 ਅਤੇ ਲੰਬੜਦਾਰ ਬਦਨ ਸਿੰਘ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 3, ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਟ੍ਰਾਇਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਰਾਖਾ ਸਿੰਘ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 2 ਨੂੰ ਇੱਕ ਰੁਪਏ ਦਾ ਕਰੰਸੀ ਨੋਟ ਪੀ. 1 ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ 28 ਅਤੇ 40 ਨੰਬਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ 'ਤੇ ਦਾਰਾ ਜੁਏ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਨਾਲ ਦੋ ਆਨੇ ਦਾਅ 'ਤੇ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ

ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰੁਪਏ ਦਾ ਕਰੰਸੀ ਨੋਟ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਤ ਰਾਹੀਂ ਹਰੇਕ ਨੰਬਰ 'ਤੇ ਦੇ-ਦੇ ਆਨੇ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਸੱਟਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਗਵਾਹ ਤੋਂ ਕਰੰਸੀ ਨੋਟ ਪੀ. 1 ਲੈ ਲਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਬਾਰਾਂ ਆਨੇ ਦੀ ਬਦਲੀ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਰਚੀ ਪੀ. 2 ਵੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਰਕਮ ਦੇ ਨਾਲ ਦੋ ਨੰਬਰ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹਰੇਕ ਨੰਬਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਅ ਲਗਾਇਆ। ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਰਾਖਾ ਸਿੰਘ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 2 ਕੋਲੋਂ ਪਰਚੀ ਪੀ.2 ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲੈਣ 'ਤੇ ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਕਰੰਸੀ ਨੋਟ ਪੀ. 1 ਅਤੇ 10 ਆਨੇ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਰਕਮ, ਅਤੇ, ਇੱਕ ਪੈਨਸਿਲ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪਰਚੀ ਪੀ. 4, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕਈ ਸੱਟੇ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਜੋ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਨੰਬਰਾਂ 'ਤੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਰਾਖਾ ਸਿੰਘ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 2 ਨੇ ਸੱਟਾ ਲਗਾਇਆ ਸੀ, ਹਰੇਕ ਨੰਬਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਵਜੋਂ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਰਕਮ ਨਾਲ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਬਾਕੀ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਰਾਖਾ ਸਿੰਘ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 2 ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਪਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿਚ ਜੋ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਗੱਲਬਾਤ ਸੁਣਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਤੁਰੰਤ ਜਾਲ ਵਿਚ ਫਸ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਰਾਖਾ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਸੱਟਾ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। , ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 2. ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਰਾਖਾ ਸਿੰਘ ਦਾ ਬਿਆਨ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 2, ਕਿ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਦੋ ਨੰਬਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ 'ਤੇ ਦੇ-ਦੇ ਆਨੇ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਕਰੰਸੀ ਨੋਟ ਪੀ.1 ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਬਾਰਾਂ ਆਨੇ ਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਰਚੀ ਪੀ. 2 ਦਿੱਤੀ। ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਨੰਬਰ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਗਵਾਹ ਨੇ ਦੇ-ਦੇ ਆਨੇ ਦਾਅ ਲਗਾਇਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹਨ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ। ਤਰਸੇਮ ਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ, ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਹੁਣ ਤੱਕ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਤੋਂ ਤੱਥ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਜਾਅਲੀ ਜੂਏਬਾਜ਼ ਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਨੰਬਰਾਂ 'ਤੇ ਰਕਮਾਂ ਦੀ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਦਾਅ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੀ. 2 ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਪਰਚੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਰਸੇਮ ਲਾਲ ਦਾ ਕੇਸ (1), ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਹੈ।

ਪਬਲਿਕ ਗੈਂਬਲਿੰਗ ਐਕਟ, 1867 ਵਿੱਚ, 'ਗੇਮਿੰਗ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 1929 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 1 ਵਿੱਚ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਇੱਕ ਸੰਮਲਿਤ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅੰਕੜੇ 'ਤੇ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਜਾਂ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨੰਬਰ ਜਾਂ ਮਿਤੀਆਂ। ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ 1960 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 9 ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਇਹ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ

ਸ਼ਬਦ 'ਗੇਮਿੰਗ', 'ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅੰਕੜੇ ਜਾਂ ਸੰਖਿਆਵਾਂ ਜਾਂ ਮਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਜਾਂ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ। ਇਸੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 4 ਦੁਆਰਾ, ਧਾਰਾ 13-ਏ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਜਨਤਕ ਗਲੀ, ਸਥਾਨ ਜਾਂ ਚੌਕ ਵਿੱਚ ਖੇਡਦੇ ਪਾਏ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਅੰਕੜੇ ਜਾਂ ਨੰਬਰਾਂ ਜਾਂ ਮਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ, ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ। ਕੁਝ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮੂਲ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (2), ਕੈਪੂਰ, ਜੇ. ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤਰਸੇਮ ਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਦਾ ਫੈਸਲਾ 1960 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 9 ਵਿੱਚ ਸੇਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ 1960 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 9 ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੇਧਾਂ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਉਦਾਹਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਜੈ ਕਿਸ਼ਨ, 1961 ਦੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 1195, 25 ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। , 1962, ਅਤੇ ਮੁਲਖ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਰਾਜ, 1961 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰ: 649, 16 ਅਕਤੂਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਬ੍ਰਿਜ ਕਿਸ਼ੋਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜ, 1962 ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਨੰ: 57, 30 ਜੁਲਾਈ ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। 1962. ਇਸ ਲਈ ਤਰਸੇਮ ਲਾਲ ਦਾ ਕੇਸ (1) ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਦਾ ਅਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਉਹ ਜੁਰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਿਸਦਾ ਉਸ ਉੱਤੇ ਦਿੱਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਤਰਸੇਮ ਲਾਲ ਦੇ

ਕੇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ, ਮੌਜੂਦਾ ਵਾਂਗ ਹੀ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਲਟ, ਜੇ. v. ਸਟੇਟ, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 1032 ਆਫ 1958, ਜਿਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ 5 ਦਸੰਬਰ, 1958 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਜਨਤਕ ਜੂਆ ਐਕਟ, 1867 ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਗੇਮਿੰਗ ਦਾ ਦੇਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 1960 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 9 ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੇਧਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਥਿਤੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਲੀਲ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਵਲੈਤੀ ਰਾਮ, 1961 ਦੀ ਫੈਜ਼ਦਾਰੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 1222 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਅਤੇ ਖੰਨਾ ਜੇ ਵਾਲੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਦੁਆਰਾ 12 ਨਵੰਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਕੇਸ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹਾਂ। ਇਹ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਦੋ ਅਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਨ ਵਿਰੁੱਧ ਰਾਜ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਕ ਆਧਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 342 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਬੂਤ ਉਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਦੂਸਰਾ ਆਧਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਾਅਲੀ ਪੰਟਰ ਨੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਉਸ ਨੇ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਰੰਸੀ ਨੋਟ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੀ. 2 ਦੀ ਪਰਚੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਜਾਂ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਲਿੱਪ 'ਤੇ ਨੋਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੰਬਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਜੇਤੂ ਨੰਬਰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਮੰਗਵਾਇਆ ਤਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਾਅਲੀ ਜੂਏਬਾਜ਼ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਹੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਉਸ ਨਾਲ ਪੱਕੀ ਰਕਮ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਚੀ ਜਾਂ ਪਰਚੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਨੰਬਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਪੈਸੇ ਲਗਾਏ ਸਨ ਪਰ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਰਾਖਾ ਸਿੰਘ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 2 ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਕਰੰਸੀ ਨੋਟ ਪੀ. 1 ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ 28 ਅਤੇ 40 ਦੇ ਦੋ ਨੰਬਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ 'ਤੇ ਦੋ ਆਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਦਾਅ 'ਤੇ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਕਰੰਸੀ ਨੋਟ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖ ਲਿਆ। ਚਾਰ ਆਨੇ, ਬਾਰਾਂ ਆਨੇ ਵਾਪਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਰਚੀ P. 2 ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦੋ ਨੰਬਰ ਦਿਖਾਏ ਗਏ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਗਵਾਹ ਨੇ ਦਾਅ ਲਗਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਰਕਮ। ਗਵਾਹ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਦੋ ਨੰਬਰਾਂ 'ਤੇ ਸੱਟਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੈ ਦੱਸੀ ਗਈ ਰਕਮ, ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। ਇਹ ਤੱਥ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਵਲੈਤੀ ਰਾਮ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਏ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਕੇਸ ਮੌਜੂਦਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ ਮਦਦਗਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸਤਰਾਸਾ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਦਾਰਾ ਜਾਂ ਦਰਸੱਤਾ ਜੂਏ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਜੂਏ ਦੇ ਢੰਗ ਅਤੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਜਾਣੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਇਹ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਜੂਏ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਪਬਲਿਕ ਗੈਂਬਲਿੰਗ ਐਕਟ, 1867 ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਲੱਛੀ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ (3) ਵਿੱਚ, ਬਾਜਪਾਈ, ਜੇ, ਜੂਏ ਦੇ ਇਸ ਢੰਗ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਆਨ ਕਰਦਾ ਹੈ-

"ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਜਿਸਨੂੰ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੁੱਕ ਮੇਕਰ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਸੱਟਾ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ, 1 ਤੋਂ 100 ਤੱਕ ਦੇ ਅੰਕਾਂ 'ਤੇ ਸੱਟਾ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਾਫ਼ੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਸੱਟਾ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ 1 ਤੋਂ 100 ਤੱਕ ਕਾਰਜਾਂ ਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਪਰਚੀਆਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਸਲਿੱਪਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ੀਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਰੋਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ੀਸ਼ੀ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿੰਨ ਕੱਢਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਸਲਿੱਪਾਂ 'ਤੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਨੰਬਰਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਅੰਕ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੋ ਅੰਕਾਂ ਦੀ ਸੰਖਿਆ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੰਬਰ ਦੇ ਪੂਰੇ ਅੰਕ ਨੂੰ ਦਾਰਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ

ਨੰਬਰ 'ਤੇ ਸੱਟਾ ਲਗਾਇਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸ ਨੰਬਰ ਦੇ ਆਖਰੀ ਅੰਕ 'ਤੇ ਸੱਟਾ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘੱਟ ਰਕਮ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਅੰਕ ਨੂੰ ਹਰਫ਼ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।" ਉਸੇ ਖੇਡ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਰਣਨ, ਬਹੁਤ ਮਾਮੂਲੀ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੇ ਨਾਲ; ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਬੰਨੂ ਰਾਮ (4) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਮਾਈ ਲਾਰਡ ਦੁਆਰਾ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਖੇਡ ਦੇ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵਰਣਨ ਹੈ-

"ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ 01 ਤੋਂ 99 ਤੱਕ ਦੇ ਦੋ ਅੰਕਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੰਖਿਆ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਕਮਾਂ ਦਾ ਦਾਅ ਲਗਾ ਕੇ, ਜਾਂ ਚੁਣੇ ਗਏ ਸੰਖਿਆ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਅੰਕਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਅੰਕ 'ਤੇ, ਦੋ ਅੰਕਾਂ ਦੀ ਜੇਤੂ ਸੰਖਿਆ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ। ਗਵਾਹ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਫਲ ਦੇ ਅੰਕਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਕ ਨੂੰ 100 ਰੁਪਏ ਤੋਂ 1-4-0 ਰੁਪਏ (ਰੁਪਏ 1.25 nP) ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ 80 ਤੋਂ 1 ਤੱਕ ਅਤੇ 8 ਤੋਂ 1 ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਲਾਭਅੰਸ਼ ਆਖਰੀ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਅੰਕ ਦੇ ਸਫਲ ਪੂਰਵ ਅਨੁਮਾਨ ਲਈ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"

ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੀਆਂ ਪਰਚੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਦੋ ਜਾਂ ਇੱਕ ਅੰਕਾਂ ਦੀਆਂ ਸੰਖਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੈਸੇ ਦੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਟੁਕੜੇ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੇਪਰ ਪੀ. 4 ਵਿੱਚ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਨੰਬਰਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਕਮਾਂ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਲੇਖਾ-ਜੋਖਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸੱਟਾ ਜੂਏ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪਿਕ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਹਨ। ਪੰਜਾਬ ਪਬਲਿਕ ਗੈਂਬਲਿੰਗ ਐਕਟ, 1929 (1929 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 1) ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 1 ਵਿੱਚ ਉਸ ਸਮੀਕਰਨ ਦੇ ਅਰਥ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਹਨਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ "ਖੇਡ ਦੇ ਸਾਧਨ" ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਮੀਕਰਨ "ਇੰਸਟਰੂਮੈਂਟਸ ਗੇਮਿੰਗ ਦਾ" ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, "ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰ ਜਾਂ ਰਿਕਾਰਡ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਗੇਮਿੰਗ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।" ਕਾਬੂਲ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਬਾਦਸ਼ਾਹ (5) ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਦਾਰੇ ਦਾ ਢੰਗ ਅਤੇ ਤਰੀਕਾ ਜਾਂ ਦਾਰਾ- ਸੱਟਾ ਜੂਏ ਨੂੰ ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਮੂਲੀ ਪਰਿਵਰਤਨ ਨਾਲ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਹੈ। ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਦੋ ਤਰੀਕੇ ਹਨ. ਇੱਕ ਢੰਗ ਹੈ 1 ਤੋਂ 100 ਜਾਂ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ. . ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਦਾਰਾ ਬਾਜ਼ੀ ਨੰਬਰ 4 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ 'ਮੁੰਡਾ 4' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ., ਨੇ ਰੀਓਤੀ ਸ਼ਰਨ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਦਾ ਦੂਜਾ ਤਰੀਕਾ ਦੋਹਰੇ ਅੰਕ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅੰਕ 'ਤੇ ਸੱਟਾ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ ਨੰਬਰ 25, ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ 1 ਤੋਂ 100 ਜਾਂ 01 ਤੋਂ 99 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨੰਬਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅੰਕ 5 ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਜੇਤੂ ਨੰਬਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਉਸ 'ਤੇ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲਾ ਨੰਬਰ ਅੱਠ ਵਾਰ ਜਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਨੌਂ ਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਹਰਫ਼ 'ਤੇ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਲੱਛੀ ਰਾਮ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿੱਤਣ ਵਾਲੇ ਨੰਬਰ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਸਰਲ ਹੈ। ਸੰਖਿਆਵਾਂ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸੱਟਾ ਮੰਗਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰੀਆਂ ਚਿੱਟਾਂ ਜਾਂ ਕਾਗਜ਼ ਦੀਆਂ ਸਲਿੱਪਾਂ 'ਤੇ ਇਕ-ਇਕ ਕਰਕੇ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਇੱਕ ਘੜੇ ਜਾਂ ਸ਼ੀਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਚਿੱਟ ਜਾਂ ਪਰਚੀ ਕੱਢੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਜੋ ਸੰਖਿਆ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸੰਖਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 'ਮੁੰਡਾ' ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸ ਅੰਕ 'ਤੇ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ 80 ਤੋਂ 1 ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਰਫ਼ 'ਤੇ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅੱਠ ਜਾਂ ਦਸ ਵਾਰ, ਦੋ ਅੰਕਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੇਤੂ ਨੰਬਰ ਨੂੰ ਦੋ ਅੰਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਲਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਾਰਥਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਰਾਖਾ ਸਿੰਘ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 2 ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੱਟਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਹਿਣਾ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਦਾ ਸੱਟਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੇਡ ਜਾਂ ਜੂਏ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਗੇਮਿੰਗ ਦਾ ਇਹ ਰੂਪ ਛੋਟੇ ਸਾਧਨਾਂ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਛੋਟੀਆਂ ਰਕਮਾਂ ਦੇ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਗਲੀ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਗੁਪਤਤਾ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਉਸਨੂੰ ਸੱਟਾ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮੱਗਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਜੇਕਰ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲਾ ਨੰਬਰ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਿੱਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੇਮਿੰਗ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੁਰਲੱਭ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਸਬੂਤ ਦੀ ਕਿਸਮ ਜੋ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ (ਏ) ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸੱਟਾ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਬਿਆਨ, (ਬੀ) ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਚਿੱਟ ਜਾਂ ਪਰਚੀ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੰਬਰ ਨੂੰ ਨੋਟ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸੱਟਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੱਟੇ 'ਤੇ ਲਗਾਈ ਗਈ ਰਕਮ, (c) ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਭਾਵੇਂ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਜਾਂ ਰਜਿਸਟਰ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿਚ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਜਿਸ ਵਿਚ ਵਿਅਕਤੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਨੰਬਰਾਂ ਦਾ ਨੋਟ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਸੱਟਾ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਹਰੇਕ ਨੰਬਰ 'ਤੇ ਲਗਾਈ ਗਈ ਰਕਮ ਦੇ ਨਾਲ ਸੱਟਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ (d) ਇੱਕ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰੰਸੀ ਨੋਟ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਜੋ ਸੱਟਾ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਦੇ ਪੈਸੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸੱਟਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਵਰਗੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਜਿਹੇ ਅਸਧਾਰਨ ਮਾਮਲੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਉਪਲਬਧ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਆਮ ਦੌੜ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨਾ ਲਗਭਗ ਇਸਤਰਾਸਾ ਏਜੰਸੀ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਘੜਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦੇਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਯਕੀਨਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਚਾਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਜਵਾਬਦੇਹ ਵਿਰੁੱਧ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਪਾਏ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਰਾਖਾ ਸਿੰਘ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬਿਆਨ ਹੈ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 2 ਕਿ ਉਸਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ 28 ਅਤੇ 40 ਨੰਬਰਾਂ 'ਤੇ ਦੇ-ਦੇ ਆਨੇ ਦਾਅ 'ਤੇ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਦਾਅ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਰਾਖਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਚਿੱਟ ਜਾਂ ਪਰਚੀ ਪੀ.2, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 2 ਸੱਟਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਖੇਡ ਦਾ ਇੱਕ ਸਾਧਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਾਰਾ ਜਾਂ ਦਾਰਾ-ਸੱਟਾ ਵਿੱਚ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਟੁਕੜਾ P. 4 ਜਿਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨੰਬਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ

ਨੰਬਰ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਐਂਟਰੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਾਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੱਟੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਰਾਖਾ ਸਿੰਘ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 2, ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਨੰਬਰ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਰਕਮ ਦੇਣਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜਨਤਕ ਜੁਆ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੁਰਮ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਬਾਲਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਘੱਟ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਇਕ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਦੇਸ਼ੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਉਸ ਤੋਂ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 342 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਇਕ ਪਿਛਲੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਪਬਲਿਕ ਗੈਂਬਲਿੰਗ ਐਕਟ, 1867 ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ 1929 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 1 ਦੀ ਧਾਰਾ 15 (ਬੀ) ਵਿੱਚ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13-ਏ ਅਧੀਨ ਦੂਜੇ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਵਧੀ ਹੋਈ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਸੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦੇਸ਼ੀ ਹੋਣ ਦਾ ਸਬੂਤ ਸਾਇਦ ਹੀ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਰਾਜ ਦੀ ਅਪੀਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਵੱਲੋਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਗੰਡਾ ਰਾਮ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਪਬਲਿਕ ਗੈਂਬਲਿੰਗ

ਐਕਟ, 1867 ਦੀ ਧਾਰਾ 13, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਇਹ ਸਜ਼ਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਹੈ।

ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਜੋੜਨਾ ਚਾਹਾਂਗਾ ਕਿ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਵਲੈਤੀ ਰਾਮ (1961 ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ, ਜੇ. ਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 1222) ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇੱਕ ਧਿਰ ਸੀ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਜਾਂਚੇ ਗਏ ਸਬੂਤ ਜਨਤਕ ਜੂਆ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13-ਏ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1960 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ IX ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੇਸ਼ੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਬਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਦੇਸ਼ੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 342। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

(1959) 61 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ. 439.

(1) (1959) 61 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ. 439

(2) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. (1962) 323.

(3) (1933) 31 ਅੱਲ੍ਹਾ. ਐਲ.ਜੇ. 1254 ਪੰਨਾ 1255 ਤੇ।

(4) 1961 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ. 316.

(5) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1940 ਸਾਰੇ. 412.

ਅਮਰਜੀਤ ਸਿੰਘ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ : ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਤੱਤਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ